

[Poul Schlüter]

mellem regeringen og det konservative folkeparti og heller ikke med venstre. Regeringen valgte en ny vej: den brød det brede samarbejde.

Hvad er det så for en økonomisk krise, vi nu møder? Den dybeste nogen sinde, særlig for det danske samfund. Vi havde i forvejen bundrekorden i vores del af verden, når det drejer sig om arbejdsløshed, når det drejer sig om betalingsbalance og om gældsætning til udlandet. Det er gået dårligt i Danmark de sidste år. Men det, der er så forstemmende nu ved afslutningen af et par uger med kriseforhandlinger, er, at man må fastslå, at nu kommer det til at gå langt værre.

Hr. Mogens Lykketoft, der jo står regeringen nær, udtrykte det forleden efter fremsættelsen af regeringens reviderede lovforslag således: »Med denne løsning får Danmark kun et lille pusterum på vejen mod afgrunden«. Jeg tror desværre, det er en realistisk vurdering.

For øjeblikket har vi vel omkring 140.000 arbejdsløse. Den politik, regeringen nu fører igennem, sikrer, at om 3 år vil arbejdsløshedstallet være steget til omkring 250.000. Jeg ved godt, at regeringen selv regner med et noget lavere tal, kun godt 200.000, og det er svært at skønne 2-3 år ind i fremtiden, men den vurdering, som bygger på tallet 250.000, er jeg bange for er mindst lige så reel som regeringens forsøg på at skønne.

I søndags blev det klart for regeringen og socialdemokratiet, at man ikke kunne komme igennem med ØD, der omfattede en central fond. Det var der sådan set ikke noget nyt i, for som valget gik i oktober, måtte det stå lysende klart for socialdemokratiet, at den danske vælgerbefolkning ikke giver støtte til ØD med central fond. Allerede under åbningsdebatten efter valget her i salen udtalte partiernes ordførere sig på en sådan måde, at regeringen fik en ny bekræftelse. I dette folketing var der og er der ikke flertal for ØD med central fond. Men der skulle gå lang tid, før regeringen ville bøje sig for denne kendsgerning. Det skete i søndags; da så regeringen det omsider i øjnene, og så besluttede den sig for at ændre sit oplæg til en politisk løsning. Det var godt på dette punkt, men det havde nok været bedre, om man havde erkendt det med det samme, fra først af.

Men hvad gjorde så regeringen? Ja, så mødtes en ministerkomité, det var ligesom en politisk standret, nu skulle man så afsige sin nye dom. Og hvad kom dommen til at lyde på? Den kom til at lyde på, at siden socialdemokratiet ikke i befolkningen og her i folketinget kan få et flertal for ØD med central fond, må vi øge arbejdsløsheden. Så omskrev socialdemokratiet sin økonomiske politik i øvrigt, og dommen kom til at lyde på, at nu skal 15.000 flere miste deres job. Det resolverer man bevidst, beregnende, velovervejet, køligt. Det var socialdemokratiets dom over det folketing og den befolkning, som ikke ville bøje sig i ØD-sagen. 15.000 til uden job. Det bliver flere, de 15.000 er regeringens eget tal. Hvordan føles det egentlig for en socialdemokratisk regering sådan helt bevidst, når man ikke får sin vilje med ØD, at sige: så skal straffen være større arbejdsløshed? Hvilken solidaritet! Det er ikke for stærkt, når jeg siger, at dette er en lønmodtagerfjendsk politik, for det bliver lønmodtagerne, som nu straffes. I dette øjeblik ved vi ikke hvem, men vi ved, at det bliver mange tusinde. Det er altså moderne socialdemokratisk politik.

Ser vi på vor samfundsøkonomi, hvordan vil den så udvikle sig? Vi er overbevist om, at der nu efter regeringens lovforslag, vedtaget, som de sikkert bliver i dag, må regnes med en stigning i vort betalingsbalanceunderskud i et sådant format, at der kun går et par år, før vi møder et underskud i størrelsen 20 mia kr. Det kan vi ikke leve med. Hvor regeringens målsætning var at bygge en politik op, som kunne sikre, at vi dog i alt fald fik et fald i tendensen år efter år, kommer vi nu til igen at opleve det modsatte, at fra år til år vil underskuddet på betalingsbalancen stige. Det kan vi heller ikke blive ved at leve med. Hvor vores udlandsgæld i dag er på omkring 72 mia kr., sikrer regeringens politik en fordobling på 4-5 år. Vi kommer til at opleve et underskud i størrelsen 150 mia kr. Det er en umulighed. Men det er altså socialdemokratiets budskab til den unge del af befolkningen ved indgangen til 1980'erne. Man gør 1980'erne til et umuligt tiår, man gør os langt fattigere, end vi egentlig er og behøver at være. De unges valgmuligheder vil gennem 1980'erne blive stadig indsnævret. Deres menneskelige frihed vil blive gjort stadig mindre. Samfundsøkonomien vil udvikle sig, så det fra år til år bliver endnu mere håbløst